

Meningsfæller at vise den fornødne Imødekommen, naar man ikke kunde fortsætte indtil videre som hidtil. Jeg skal i den Anledning kun henvise til, hvad jeg udtalte før, at det er noget, der ikke kan pruttes med. De Herrer vil være nødt til og bliver nødt til at nøjes med de Indrømmelser paa Grundloven, som Landstinget vil give; det maa de være fuldstændig klar over, og har de altid været klar over, og jeg ser ikke, at de kan have nogen Interesse i at vente og vente, naar de ved, at det ikke bliver anderledes. Det har, som jeg før sagde, ikke manglet paa bestemte Udtalelser om, at paa disse 4 omstridte Punkter gav Landstinget ikke efter, og det er ikke nogen Fornærmelse mod Folketinget at tage det Standpunkt. Folketinget er berettiget til at tage et tilsvarende Standpunkt, naar det indtager Stillinger, som det absolut vil fastholde, hvor der er Tale om Forandringer i Love. Hvert Ting har Ret til at fastholde sine Standpunkter, uden at det dermed fornærmer det andet Ting.

Det samme ærede Medlem mente at kunne karakterisere min Ledelse af Fællesudvalget som Brutalitet. Det kan jeg ikke erkende er rigtigt.

Formanden: Det ærede Medlem sagde ikke Brutalitet, han sagde, at den nærmede sig til Brutalitet; ellers vilde jeg selvfølgelig have paatalt Udtrykket.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Ja, det er godt. Det har altsaa ikke været saa slemt, som det lød i mine Øren. Jeg lod meget hurtigt, da det viste sig, at man ingen Vegne kunde komme i Underudvalget, Sagen gaa tilbage til Fællesudvalget, idet jeg ikke ønskede at tage nogen afgørende Beslutning, men vilde overlade den fremtidige Maade at behandle Sagen paa til Fællesudvalgets Afgørelse. Saa blev der fra Mindretallets Side henstillet, at man maatte vente nogen Tid, thi det var dog et Spørgsmaal, man maatte drøfte i Partierne, og der blev givet en Uges Tid til at drøfte Spørgsmaalet i Partierne. Da man saa kom sammen, var man lige vidt; man maatte drøfte videre, om man virkelig skulde kunne frafalde de Fordringer, man havde stillet, eller man ikke skulde gøre det. Man maatte ogsaa forhandle med Statsministeren. Og der blev givet Tid ogsaa den Gang og den følgende Gang. Det er meget rigtigt, som det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) udtalte, at der blev antydet fra hans Partis

Side visse Ændringer i de 4 Punkter, som Landstinget havde erklæret for ufravigelige, og dertil har jeg kun at sige, hvad jeg synes er det eneste naturlige, at Ændringsforslag til disse Punkter er unyttige. Naar Landstinget med fuld Ret hævder, at det ikke vil gaa ind paa disse Ændringer, er det ingen Nytte til at begynde at pille ved det og sige: Vi kunde maaske gøre det eller det, gøre den Forandring eller den Forandring, vise en vis Imødekommen. Den er der ikke Plads for paa de Punkter, og det har de Herrer vidst fra først af. De har vidst det fra Forhandlingerne her i Tinget om Grundlovs-sagen, og det har været gentaget tidt nok siden; derfor er der ingen Grund til at beklage, at man ikke har villet indlade sig paa Kompromisser i disse Spørgsmaal. Hvorvidt denne Fremgangsmaade vil gøre det vanskeligere for de Herrer at gøre det, de skal gøre, kan jeg ikke sige noget om. Jeg synes, de skulde have gjort det, de skal gøre, i Tide; hvis det bliver vanskeligere for dem at gøre det senere, er det deres egen Sag.

Det, der er naaet, er, at vi har haft Lejlighed til at konstatere, at de Herrer ikke vil frafalde de Krav, de ikke kan gennemføre, at de har villet holde det gaaende. De har vedblevet at trække Sagen ud, og hvis man ikke havde brudt af nu, vilde vi have ligget i det paa samme Maade fremdeles. Det forekommer mig ikke at være nogen værdig Maade under de nuværende Forhold at forhandle om Grundloven paa, den burde kunne have været afgjort meget hurtigt ved Enighed mellem de to Ting om det, som det er nødvendigt at faa gennemført ved denne Lejlighed, og ved Indrømmelser derudover, som man kunde blive enig om.

Steincke: Det glædede mig meget at høre, at Ordføreren (Jørgen Pedersen) ikke i mindste Maade syntes at være generet af, at jeg et Par Gange brugte Udtrykket „Diktatur“ og „Diktator“. Jeg betragter dette som en Indrømmelse af disse Udtryks saglige Berettigelse, en Indrømmelse, hvis udtrykkelige Konstatering for saa vidt var ganske ufornøden, som hele den ærede Ordførers Replik gik ud paa: De Herrer ved, de kan faa det, de kan ikke faa det o. s. v. o. s. v. Det er netop det, jeg betragter som Udtryk for, at der ikke har fundet nogen Art af Forhandling Sted om forskelligartede Synspunkter, og at det altsaa heller ikke er den ærede Ordførers Mening, at der skal finde nogen